

Si pens és perquè visc

Visquem sempre la primavera de nostra vida

Què bo és fer poesia de nostra vida, com saludable n'és veure la vida poèticament. I, què fàcil és, inspirar-se a Sóller, tota vegada que, escampis a on escampis la vista, te trobes amb una estampa d'eterna primavera:

El miracle immutable i fidel per naturalesa de les nostres muntanyes, el verd capritxós de nostres velles oliveres, la florada perpètua dels nostres tarongers, l'olor conquistador de tantíssims arbres, que cada un vol vestir, florir i fruitar a la seva manera; la mar -el nostre mar del Port- tot un llac que ens estreny amb els dos braços i acull quisvulla, que ve a casa nostra, i se n'hi va encantat; la nostra Vall raja oli verge abastament per mullar les llesques de pa de nostres taules i repartir-ne a les cases dels veïnats tot el que vulguin; i encara més, per omplir d'oli la llumenera dels nostres amors quan s'apaga a causa les travelades en la nostra vida.

Visquem la primavera de la nostra vida: La placidesa conviu amb nosaltres quasi des de que el sol surt fins que se pon, la plaça està que bull de companyerisme i rialles, la platja -nua de bruteses- vesteix arena blanca i sedosa a on s'hi remolquen amorosament les ones d'una mar en calma, o amb passió d'una mar enfurida.

Durant la primavera la natura està de part: el blat espiga, el raïm madura, els ametllers s'embolcallen, els rosers ens regalen flors grogues, vermelles i..., les figueres s'inflen, els ocells volen sols d'alt les teulades; els nins surten d'escola amb sol abastament per jugar amb claror, els joves se xiuxiuen amoretes, les cafeteries serveixen a totes les taules, els esports es tornen camps de batalla entre llurs entusiastes; les confidències se diuen a cau d'orella, els vellets prenen la fresca al carrer i la gent se descamisava..., penjats els abrics dins l'armari...

La primavera és mare: engendra vida, la defensa, la vigila, la guarda, la conserva. Els pares estudien el futur dels seus fills i per a ells sofreixen a causa que tenen a dues passes el final d'un curs escolar i el començament d'un altre. Com estalvien per donar-los el millor a l'endemà que els espera. Què més volem?

Quantes il·lusions tenim tots, esperances, somnis, deliris, ànims...

A bastament la pràctica ens deixa veure que la vida està feta a cops de caparrotades que fan que mai no sapiguem com acabarà el dia, i, sabent que sempre el nostres afany penge d'un fil. Hem de viure aquesta vida amb ulls de fe, en la confiança que, al final, el bé domina el mal. Vulguem fruit d'aquesta Vall a on és un privilegi viure-hi. Pels nostres carrers se palpa la simpatia. És una festa diària la nostra convivència i això que les mans d'humanitat i de generositat, que ens donam els uns amb els altres, no són vistes, perquè tal bondat és de generositat reservada. Si l'odi o la traïció ens surt a l'encontre, li donam pas lliure, i ni en fem memòria, oblidam.

Aquí tots creiem que les amistats se poden recuperar, que superarem la mala economia, que els Ajuntaments de ca nostra se desviuran pel nostre bé, que la infantesa anirà a escola en gust tot veient que aprèn molt, que cap jove quedarà amb les mans

plegades per falta d'ofici o benefici, que els matrimonis no jugaran amb l'amor que se prometeren, que els majors donaran consells i seran escoltats, que els vellets menjaran i dormiran tranquils baix la mirada amorosa dels fills, que viurem de ple la "primavera on la vida del poble se torna més bella i juvenívola de cada dia".

Diuen que hi ha crisi i no importa que ens ho diguin perquè la tocam amb les mans. Jo pens que tantes crisis s'inclouen en una; "el món d'avui estima més els doblers que les persones".

Des de ca nostra contempl una taulada a on baix les teules hi tenen els seus nius dotzenes d'ocells: se besen, volen lliurament, canten i, si ploren, jo no ho veig perquè no ho fan davant mi. Viuen en les altures i posen els peus a terra. L'home no té segura ni la seva casa, ni el seu devanir. L'home té el seu niu de palla, com ho és el dels ocells. Avui ens falta "personalitat". Ens falta "reflexió". La "primavera que cercam viure" ens ha de dir que, si floreix, és perquè ha deixat passar l'estiu, la tardor, l'hivern: la primavera no dura tot l'any, veu sortir el sol i pondre's, remou tempestats per fer reviuir els camps; la vida de les flors és curta, tant com les hores d'un dia i que perd la seva bellesa amb poc temps, com el somriure de nostra cara és cosa d'un moment. Res al món és tan perfecte i sublim que s'allargui fent-nos botar tot el dia; tant és així que, quan volem regalar amor, entregam un ram de flors, sabent que, encara que aquelles flors se mustiin, se torcin, s'assequin, flors en quedaran i es renovaran i la vida se mantindrà més bella que mai. La primavera mai no es retarda, la renovació de la vida sempre hi és, les aparences del desgast són falses, els naixements dels nostres fills fan eterna la primavera.

Jo crec en la vida, perquè estim la primavera de la nostra vida: és el millor temps per sembrar, si volem collir i guardar l'anyada per la tardor i, si importa, per l'hivern de nostra vida, i més enllà del temps.

Sóller i Fornalutx te fan ser poeta vulguis, no vulguis. Veritat, sollerics i fornallutxencs?

Agustí Serra Soler

Parlem de cuina

Productes de Comerç Just. Receita de quinoa

Fa uns dies ha sortit una notícia realment impactant. Doncs resulta que ara que la població mundial de cada vegada és més nombrosa certs països i grans multinacionals inverteixen en terres fèrtils a tercers països en previsió que en un futur la necessitat d'alimentació mundial sera tan gran que les zones valdran el seu pes en or. Tot això en detriment del habitants d'aquestes terres que veuen com el seu sustent de vida desapareix, fent més grossa si cap, la diferència entre uns habitants i els altres.

A més, els beneficis produïts en aquestes terres "adquirides" gairebé mai reverteix en els qui la conreen, o almenys no de forma justa, fent que el beneficiari real sigui molt lluny empobrint poblacions senceres, a canvi del benefici de una part molt petita de la població mundial.

Per tot això, i des de el nostre àmbit, cal pensar-hi un poc amb el cap i consumir aquells productes, en primera instància, de la nostra pròpia terra i en cas d'esser importats sols haurien de consumir aquells que garanteixin que els treballadors i treballadores reben un sou digne, que es respecta el medi ambient, la auto regeneració de la terra i que respecten la identitat cultural d'aquests llocs.

La coordinadora de comerç just o International fair trade, són algunes de les organitzacions que treballen en aquest àmbit, que juntament amb punts de venda com s'Altra Senalla o Alternativa3 fan que poguem aportar el nostre granet d'arena al comerç just.

"Si volem canviar el món, hem de començar per canviar nosaltres".

Sucres, cacau, cereals, xocolata o cafès són alguns dels productes més comercialitzats en aquests punts i que aquesta setmana aprofitant la festivitat de Sant Jordi, hem pogut conèixer i comprar al mercadet solidari organitzat a l'Institut. Sens dubte una activitat que ens ajuda a prendre consciència de les repercussions que la nostra forma de vida por tenir més enllà de les nostre fronteres.

Un dels productes que més força està agafant en el mercat solidari és la Quinoa, ja no sols per que se'n comercialitza respectant els productors; si no també pels seus beneficis nutricionals. Ja que degut al seu alt contingut en proteïnes pot ésser un substitut de la carn en les ocasions en què no vulguem consumir productes animals. També cal a dir que al ésser un producte sense gluten també és apte per a persones

celíaqes.

La quinoa és un "pseudocereal", ja que no és una gramínia, però es fa servir com a cereal pel seu alt contingut amb midó. A més de ésser una font important de ferro, calci i vitamines també ens aporta una sèrie d'aminoàcids que poques vegades estan present s en els altres vegetals.

Originaria de les zones Andines, aquesta planta que aguanta molt be el fred i la sequera, ajuda a reduir el consum de blat diversificant el mercat i controlant l'exode rural creant llocs de feina per a més de 15.000 famílies. Totes elles agrupades en una associació que els garanteix el preu del seu producte

Gratinat de quinoa

300 grams de quinoa

2 cebes

1 pebre verd

Una grapada de bolets deshidratats (ho frescs si n'hi ha)

4 tomàtigs

4 ous sencers

150 grams de formatge (més o maco, és per a gratinar)

2 dl de llet

Una cullerada de cafè de fruits secs picats (nous, anacards, pinyons, etc)

Una cullerada de cafè de sèsam torrat

Sal

Oli d'oliva

Elaboració:

Hidratem els bolets. Mentre rentarem la quinoa vàries vegades per llevar-li un poc d'amargor i la farem bullir dins abundant aigua (el doble) durant 15 o 20 minuts.

La ceba tallarem a rodanxes i el pebre el picarem, ho sofregirem tot juntament amb els bolets escorreguts.

Afegirem al sofregit les tallades de tomàtiga i farem coure el conjunt 5 minuts.

La quinoa l'hem d'escórrer i la mesclarem amb els ous batuts, la llet, els fruits secs i les espècies, després li afegirem el sofregit i ho mesclarem tot.

Ho posarem dins una palangana amb el formatge ratllat a sobre i ho courem uns 15 minuts més. (El formatge s'ha de gratinar).

Bon profit i bona setmana.

Més informació a : www.comerciojusto.org
www.alternativa3.com
www.saltrasenalla.org i com no, a la web i al bloc de la secció.

Juan A. Fernández

